

[Undervisningsministeren.]
den Forhandlingsdygtighed, som skal til for at faa en saadan Sag igennem — der hører jo nemlig en vis Teknik til, en vis Fortrolighed med de Former, hvorunder saadant noget kan ske. Jeg vil imidlertid sige, at der dog er nogen Uretfærdighed i de Angreb, man retter paa mig. Jeg skal ikke opholde mig ved et Aviscitat, som mange har haft nogen Glæde af, og efter hvilket jeg skulde have sagt — som det blev citeret nu —, at der ingen Haab er om en Ordning af Museumssagen. Jeg ved ikke, om saadant noget har staaet i en Avis, det maa det vel have gjort, jeg har aldrig set den Udtalelse, og jeg kan kun sige, at jeg ikke har sagt noget saadant. Hvorfor skulde jeg arbejde videre med Sagen, hvis jeg ansaa den for haabløs?

Det ærede Medlem Hr. Zahle sagde, — og det gik jo i en noget lignende Retning —, at efter hans Indtryk var det min Hensigt at lade Sagen falde, jeg var lige gyldig overfor den, ogsaa fordi jeg, da jeg forelagde Lovforslaget, kun anvendte matte Ord, kølige Ord — jeg ved ikke rigtig, hvilke Udtryk det ærede Medlem brugte, men det var noget i den Retning. Ja, mine Ord var maaske nok noget matte og kølige, der var ikke megen Højhed over dem, og det er der i Regelen ikke over mine Ord, men man maa jo holde sig til de Ord, der falder en naturlige, og det kan jo godt være, jeg er noget tilbøjelig til at holde mig paa det jævne. Desuden var der det, at jeg ikke mente, det var værd at ofre ret lange Taler paa denne Sag, da det hele blot var Indledning til, at Sagen atter skulde i Udvalg.

Men hvis man mener, at jeg er lige gyldig overfor hele Sagen, saa vil jeg sige, at det er ikke rigtigt. Jeg er nemlig ganske enig med de Talere, der har sagt, at vi *kan* ikke være den nuværende Tilstand bekendt i Længden, det er ogsaa min Opfattelse, vi maa have det Spørgsmaal løst, og vi maa ogsaa have det løst snart, synes jeg. Jeg kan ogsaa gerne sige saa meget, at lykkes det ikke i denne Samling at komme til et Resultat, kan det jo være min Skyld, og saa skal jeg i alt Fald ikke længere være nogen Hindring, det erklærer jeg herved. Jeg mener ikke just, det vilde være noget *Bevis* for min Skyld, at Skandalen fortsættes, og det vil det ikke, bl. a. af den Grund, at Skandalen jo, som det ærede Medlem Hr. Wiinblad sagde, er 40 Aar gammel, og jeg jo ikke kan have Ansvar for alle de 40 Aar; men altsaa, det er en *Mulighed*, at

jeg kan have Ansvar for, om det nu ikke lykkes at føre Sagen igennem, og derfor siger jeg, at hvis det ikke lykkes i denne Samling, skal jeg i hvert Fald ikke længere komme til at staa som en Hindring. Jeg kan ogsaa se det ud fra det Synspunkt, at vi efter min Opfattelse ikke *kan* være denne Tilstand bekendt i Længden, og saa vil jeg i alt Fald være fri for at have min Part af Ansvaret for denne Tilstands fortsatte Opretholdelse.

Wiinblad: Det var jo en meget alvorlig Udtalelse, den højtærede Undervisningsminister nu fremsatte, da han erklærede, at hvis han ikke fik løst dette Spørgsmaal, vilde han gaa. Det styrker naturligvis vor Tillid til, at han vil sætte alle Kræfter ind paa Spørgsmaalets Løsning.

Naar Tilliden til Ministeren ikke har været ret stor, saa er det hans egen Skyld, han har afgivet højst mærkelige Erklæringer, højst usandsynlige Erklæringer. Jeg kan saaledes nævne hans Erklæring før om, at han ikke kendte de Forhold i Nr. 17 og Nr. 19 i Stormgade, som det ærede Medlem Hr. Zahle og jeg bragte Oplysning om. Det var aabent og ærligt sagt, men dernæst siger Ministeren, at Lokalerne i Nr. 19 er Arbejdslokaler, ikke Museumslokaler. Deri ligger, synes jeg, en Selvmodsigelse, som svækker Tilliden til Ministerens Ord. Hvis han slet ikke kender Forholdene derovre, hvor kan han saa staa her og sige, at det er ikke Museumslokaler, men Arbejdslokaler? Det begriber jeg ikke, og Ministeren har, hver Gang han har haft Ordet om Museumssagen, talt saaledes, at vi ikke kunde faa Tillid til ham.

Det er jo umuligt, at Ministeren kan vide, at det er Arbejdslokaler, naar han ikke kender Forholdene. Og naturligvis er det ikke Arbejdslokaler, for saa kunde der ikke staa paa Døren: Lys og Varme er forbudt, thi man kan da ikke forbyde Laboratoriarbejdere eller andre Mennesker at have Varme i deres Lokaler eller Lys, naar de skal arbejde. Nej, det er Museumslokaler — der staaar paa Døren ved Indgangen: Nationalmuseets 2den Afdeling; og det er Museumslokaler, som rummer overordentlig værdifulde Ting.

Hvis Dr. Knud Rasmussens Samling brænder, saa er det en Skandale for vort Land. Den Mand har lagt sig i Selen for Fædrelandets Ære ved store og anstrengende Opdagelsesrejser, han kommer hjem med Rejsens Udbytte, en stor og værdifuld Samling, og stiller sam-